ГАЗЕТА АСОЦІАЦІЇ ФЕРМЕРІВ ТА ПРИВАТНИХ ЗЕМЛЕВЛАСНИКІВ ДНІПРОПЕТРОВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я

25 листопада 2020 року ● № 27 (158)

Право постійного користування землею має успадковуватися

Всеукраїнський Конгрес Фермерів вимагає надати фермерам, які мають у постійному користуванні земельні ділянки, право успадковувати цю землю. Відповідні пропозиції ВКФ надає комітету Верховної Ради з питань аграрної політики і земельних відносин. Про це повідомляє прес-служба Всеукраїнського Конгресу Фермерів, пише agronews.ua.

Йдеться про ситуацію, в якій опинились спадкоємці фермерів, які ще з 90-х років взяли землю у постійне користування.

Фермер з Полтавщини Дмитро Гриб, зазначив, що після того, як його батька не стало, у господарства почалися проблеми.

«Почалися перевірки і ті проблеми, з якими майже кожен постійний користувач в Україні стикається. Держгеокадастр розпочав по мені перевірку і склалась така ситуація, що я міг втратити цю земельну ділянку і вона перейшла б до інших господарів», – розповів Гриб.

Держгеокадастр передав перші 11 тис. га у властність ОТГ

Десять об'єднаних територіальних громад Черкаської області отримали у власність 10,8 тис. га земель сільгосппризначення.

Як говориться у повідомленні Державної служби геодезії, картографії і кадастру, відповідні акти прийому-передачі були підписані 19 листопада 2020 р.
«Земельна реформа — це, перш за все, про громади. Про людей, у яких забрали право розпоряджатися землями ще у 2002 році, коли ганебними змінами до законодавства про органи місцевого самоврядування відібрали відповідні повноваження в органів місцевого самоврядування і передали на райдержадміністрації», — наголосив голова Держгеокадастру Роман Лещенко.
Він закликав усіх представників громад звертатися до Держгеокадастру аби оперативно провести реєстрацію та передачу земель.
«Уже зараз ви маєте право розпоряджатися першими земельними наділами, які надійшли у вашу комунальну власність. І від того, як ви будете їх використовувати, розпоряджатися і розвивати, — буде залежати життя громади», — сказав голова Черкаської ОДА Сергій Сергійчук.
Усього до кінця 2020 року у комунальну власність черкаських ОТГ буде передано близько 120 тис. га земель сільськогосподарського призначення державної власності.

В Україні зросте кількість отримувачів державної підтримки в агросекторі

Коло потенційних отримувачів державної підтримки в аграрному секторі значно розшириться завдяки імплементації закону №3295, який створює єдину державну інформаційну систему – Державний аграрний реєстр, а також удосконалює та розширює державну підтримку для сільгоспвиробників.
Про це повідомляє ынформаційно-аналітичний портал АПК України, пише agronews.ua.
Зокрема, зросте можливість отримувати держпідтримку ширшому колу виробників у сфері тваринництва, садівництва, аквакультури та органічного виробництва.
"Це сприятиме збільшенню кількості фермерських та інших дрібних господарств у структурі аграрного виробництва, підвищенню їх конкурентоздатності та збільшенню податкових надходжень до місцевих бюджетів", – вважає Міністр розвитку економіки, торгівлі та сільського господарства України Ігор Петрашко.
За допомогою Аграрного реєстру планується надавати державні сервіси, спростити доступ до банківського фінансування та програм кредитних гарантій, а також запровадити програми таргетованої державної підтримки й оцінювати їх ефективність.
Так, документ передбачає:
– визначення принципів, на яких надається державна підтримка (прозорість, публічність, цільове використання наданих коштів); виключення положень із закону, які стосуються державного цінового регулювання;
– запровадження законодавчих підстав для функціонування Державного аграрного реєстру;
– надання права на отримання бюджетної тваринницької дотації суб'єктам, які займаються козівництвом;
– надання можливості отримання державної підтримки суб'єктам, які займаються аквакультурою, ведуть органічне виробництво, використовують зрошення, вирощують овочі, плоди та ягоди;
– запровадження можливості підтримки виробників, які постраждали внаслідок надзвичайних ситуацій техногенного та природного характеру;
– уточнення положень щодо виправлення помилок Державного земельного кадастру з використанням програмного забезпечення Державного аграрного реєстру.

У 2020-му найгірший за п'ять років урожай кукурудзи

Аграрії ще не завершили збір цієї культури, але показники вже розчаровують

Україна зібрала 24,5 млн. тонн кукурудзи з площі 4,7 млн. га. Залишилося зібрати врожай з 751 тис. га. При нинішньому рівні врожайності – це ще 4 млн тонн кукурудзи. Отже, урожай вперше за останні кілька років буде нижчим за 30 млн тонн. Для порівняння, в 2019 році він склав 35,88 млн. тонн. Зараз результат – найнижчий з 2016 року.

Вартість передплати газети «Фермер Придніпров'я» на 2021-й рік

Щоб отримувати газету з січня 2021 року, поспішіть на поштове відділення до 25 грудня.

На сьогодні вартість передплати (плюс вартість послуг УКРПОШТИ) на 2021 рік:

місяць - (20+ 6.15) = 26.15 грн.

3 місяці – (60+18.45) = 78.45 грн.

6 місяців – (120+36.90) = 156.90 грн.

12 місяців - (240+73.80) = 313,80 грн.

Передплатний індекс у Каталозі обласних видань 60092.

Поруч Китайгорода риють 26-гектарне озеро!

Передова майбутньої автодороги Н – 31 Дніпро – Царичанка – Кобеляки – Решетилівка, на ударне будівництво якої виділені шалені кошти з Ковід-фонду, вже перетнула канал Дніпро - Донбас і йде на захід, по фермерських землях Могилівської громади. Та віднедавна і жителі сусіднього Китайгорода помітили, що зранку й до пізнього вечора, без вихідних в районі запланованої об'їзної ведуться земляні роботи - в урочищі Свиняче. Але чомусь бурхлива діяльнісь йде лише в одному місці, до того ж не вздовж, а впоперек траси. За зверненням місцевих жителів 19 листопада із групою депутатів Китайгородської сільської ради вирушаємо на місце подій.

Озеро може залишити жителів Китайгорода і Рудьки без води

У Свинячому, поруч із пакільцями майбутньої Н – 31, кипить робота. На місці колишнього висохлого болота два потужні екскаватори, 5 автомобілів ТОВ «Автомагістраль-Південь» і 5 бульдозерів швидко знімають верхній двометровий шар грунту (на знімках). Площа виритого котловану сягає більше 10 гектарів. Робітники пояснюють, що будують велике 26-гектарне озеро, яке складатиметься з двох частин обабіч дороги. Кому воно належатиме, не кажуть. Депутат Китайгородської сільської ради Валентина Нодженко пояснює:

- Поділ цієї земельної ділянки на наділи по 2 гектари для ведення особистого селянського господарства відбувся на сесії ради 13 серпня, я через хворобу була відсутньою. Відтоді минуло всього три місяці. Як могли за такий короткий період приватизувати ділянки, змінити цільове призначення, а після цього ще й погодити усі дозволи на створення штучної водойми? Мешканці Китайгорода думають, що будується траса, а тим часом риють озеро і ми не знаємо впливу цього будівництва для наших жителів. Можливо, найгірше, що ми залишимось без останнього, що ще трохи у нас є – води.

Непроста розмова про несподіване озеро того ж дня була на сесії Китайгородської сільської ради. Її голова Сергій Турський повідомив: «Землю в Свинячому приватизували наші люди і продали. Тепер нові власники будують озеро, вони мають право це робити на власних земельних ділянках. Дозвіл сільської ради їм не потрібен». Проте назвати жителів Китайгорода, які продали землю, і нових власників землі, голова відмовився.

«Озеро кардинально змінить гідрологічний режим території»

Після тривалих гарячих перемовин голова постійної земельної комісії ради, головний спеціаліст відділу контролю за використанням та охороною земель в Магдалинівському, Петриківському та Царичанському районах ГУ Держгеокадастру у Д. о. Юрій Рашевський заявив, що це він продав землю, а приватизував її ще три роки тому. Депутат впевнений, що озеро суттєво не знизить рівень грунтових вод в Китайгороді і Рудьці. Проте власник озера Дмитро, з яким позавчора зустрілися китайгородські депутати, такої впевненості не має. Озеро він планує вирити 3-метрової глибини, для розведення риби. Про дозволи на земляні роботи, відповідно до п. 2 ст. 59 Земельного кодексу України, повідомив, що їх з 20 листопада перевіряє поліція, і пообіцяв надати пізніше. Деякі з них, за його словами, в процесі виготовлення. Коментує надзвичайну ситуацію керівник робочої групи проєкту НПП «Орільський» Вадим Манюк:

- Таке гігантське будівництво кардинально змінить гідрологічний режим території Китайгородської ОТГ, можливо і сусідніх. Буде значне пониження рівня грунтових вод, це практично кар'єр для дренування. В нього стечуть підземні води верхніх горизонтів Китайгорода, Рудьки і Цибульківки. Будуть і величезні витрати води влітку на випаровування. Прошу перед тим, як узаконювати величезну штучну водойму, добре подумати місцеву владу Приорілля і департамент екології про неминучі катастрофічні наслідки для довкілля. Наголошую, що ця територія зарезервована для Національного природного парку «Орільський».

Тиждень тому замміністра екології Руслан Стрілець заявив, що Україна може швидко досягти європейського 15 % рівня заповідних територій. На Дніпропетровщині, як видно, замість заповідання зарезервовані території просто знищують. Царичанська РДА, за інформацією її голови Людмили Саліженко, дозволу на створення штучної водойми не давала. А з Царичанського відділення поліції (в. о. начальника Євген Манзюк), куди 20 листопада надійшла заява про незаконне будівництво, учора повідомили – зроблені запити щодо правомірності ведення робіт. Це прагнуть дізнатися і жителі Китайгорода, Рудьки і Кравцівки, які прийшли на вчорашню пообідню сесію Китайгородської сільради. Роботи в Свинячому тривають.

Григорій ДАВИДЕНКО.
Фото автора.

Бізнес на «золотих» пісках

Микола ЯСЕНЬ

Дуже схоже на те, що у нас в кожного регіону уже своя «гордість». Свій тіньовий - підпільний! – бізнес, який там і тут уподобали запопадливі ділки. В Карпатах, як відомо, рубають ліс-кругляк так, що дійсно тільки тріски летять. Ще де-інде багатьом не дає спокою бурштинова лихоманка. Але чим гірша, скажіть, Дніпропетровщина? Та вона ніколи й нікому не дозволить її обійти! То чим же винятково своїм і особливим, лишень їй притаманним, заходилася відстоювати сумнівну честь? А ви читали у «Фермері Придніпров"я» ще в номері від 17 червня ц. р. публікацію «Кроти» піщаних надр»? Так річ якраз у тім, що фактично скажених темпів набув тут піщаний промисел – добуток піску з річок, ставків та озер. Та чому тільки з них? З усіх тих надр також, які пісок містять. Псують та замулюють водойми, перелопачують цілі території навколо сіл та селищ, по лісах і навіть в заповідних зонах – аби виймати дефіцитний, виявляється, нині пісок, на котрий ого-го який попит і ще більш ого-го яка ціна. Якщо бажаєте поновити в пам"яті масштаби цього «промислу» на Дніпропетровщині, перечитайте ще раз нашу червневу публікацію.

А тим часом процес іде, як то кажуть, розвивається, і ніхто зупинити його не може. То ось маємо останню новину: щойно Державна екологічна інспекція в області – після, відразу скажемо, героїчних, але безрезультатних зусиль, які тривали більше двох років - звернулася до Окружного адміністративного суду з вимогою «негайно зупинити незаконну діяльність фізичної особи-підприємця і бізнесмена-нелегала з міста Кам"янського Анатолія Маляра», як сказано у позивній заяві. І далі уточнюється, що у березні 2018 року згаданий Маляр отримав дозвіл на спеціальне водокористування. Взяв в оренду ставок поблизу села Іванівка Петриківського району – якраз там, де піщаних покладів хоч кучугури ним насипай. Втім, хіба це мало вабити пана Маляра, якщо користуватися надрами він дозволу не питав? А якби й питав, то точно не отримав би. Рибу розводь, скільки зможеш, виловлюй і збувай, скільки влізе, але не більше. Дна ставкового не руш. Та й сам ставок не руйнуй. Місцевим селянам він цілим і неушкодженим потрібен.

Одначе не для цього насправді домігся права користуватися водоймою Анатолій Володимирович. У нього був свій таємний план: налагодити вигідний добуток піску зі ставка. Оскільки цей «бізнес» обіцяв неабиякі надходження – і дуже швидко став їх забезпечувати. Неймовірний апетит прийшов Маляру під час «їжі». Просто нестримний, майже божевільний. Бо історія така: піщане «браконьєрство» на невеликому ставку виявили буквально з перших тонн «продукції», вийнятої ним. І чи не всі органи, котрі за подібним розбоєм мають стежити і приборкувати, від районних до обласних і від адміністративних до правничих, сполошилися, здійняли гвалт і тривогу та разом і порізно вимагали «повністю зупинити виконання робіт, які пов"язані з експлуатацією як копальні ставка». І ви думаєте, що зуміли, спромоглися заборонити «несанкціоноване виробництво і грабіжницьку реалізацію»? Де там! З Анатолія Маляра як з його екскаватора ставкова вода.

Поклавши руку на серце, мусимо засумніватися, що всі грізні інстанції, котрі щиро обурювалися самочинству Анатолія Володимировича, насправді щиро намагалися і схилити його добровільно «зав'язати» свій нелегальний видобувний промисел чи й примусово припинити його. Є інформація, що з якихось ніби невідомих – а швидше таємних - міркувань та мотивів прощалася пану Маляру його «неслухняність». Бо таки «здогадуватися» тут є про що: інстанції і керівні чиновники, котрі мали справи з підприємцем-самозванцем і наділені повноваженнями та можливостями впливу з одного боку, водночас же не позбавлені були й змоги з іншого боку «кришувати» нелегальний ставковий бізнес. Щоб там зрештою не казали, якби не виправдовувалися нині, а трохи більше, ніж за два роки своєї кипучої діяльності Анатолій Маляр благополучно встиг видобути з іванківської водойми близько 300 тисяч тонн піску. На десятки мільйонів гривень – більш точніше ніби сьогодні і не підрахувати.

І тільки зараз оце Державна екологічна інспекція в області неначе ладна нарешті покінчити з розбоєм. Сподіваючись, що хоч суд допоможе. Оскільки «які тільки заходи не вживаються, а Маляр продовжує грабувати петриківські піщані надра та наживатися за рахунок держави». То нам нічого не лишається, як повірити та надіятися, що «цю справу буде доведено до логічного кінця», як того чи не найдужче домагаються в першу чергу, до речі, жителі Іванківки у Петриківському районі. У них же терпець урвався стосовно не пана Маляра навіть, а стосовно чиновників і правоохоронців, які, як ви зрозуміли, протягом двох з лишком років справді дивним чином ну ніяк не могли чомусь подіяти на непотопаючого в сільському ставку приблудного піщаного «бізнесмена».

Петро ЛУК'ЯНЕНКО

Не можна забути!

На одне з риторичних питань: чому в Україні простий люд протягом усього свого історичного буття зазнає страждань, можна довго шукати відповідь, однозначної годі й знайти. Можливо, міститься вона десь в глибинах нашої ментальності: у всепрощенні, недостатньому спротиву злу, толерантності до корупції, відсутності єдності, історичної забудькуватості?

ПРИГАДУЮ приклад з батьківських зборів у одній зі шкіл. Вчителька історії черговий раз наголосила на необхідності старанного вивчення її предмету учнями, адже не знання історії свого народу громадянами, призводить до одних і тих самісіньких помилок. І народ ніби ходить по колу, страждаючи. На що одна з присутніх мам (до речі, багатодітна), перебуваючи у стані «злегка під хмелем», бовкнула на весь зал:

- Ой! Та нащо вона, та історія, нужна? Її ж на хліб не намажеш! - і гучно розреготалася. Прикро, але знайшлося декілька чоловік, що підтримали її посмішкою... Більшість же подивилася в її бік з осудом.

Поглянь в минуле і побачиш майбутнє – ця прописна істина ніби вже так багато разів повторюється в українській історії, що пора б давно зробити висновки і не повторювати помилки минулих часів. Але де ж там... Знову й знову частина нашого українського електорату, як показали і останні місцеві вибори, голосує за подачки, вірить побрехенькам 5 – ї колони Кремля, або просто впадає в депресію і не йде на вибори. Кожен сам по собі Гетьман і великий стратег на власній кухні, а разом: хто в ліс, а хто по дрова. Чим і користуються наші воріженьки. А все ж починається зі шкільної парти... З виховання батьками своїх чад, зі знання історії свого народу та вміння аналізувати і не допускати негативних повторювань у розвитку країни.

Не сеньйор Голодомор, пане президенте,

а страшне жахіття переніс наш народ кілька разів у минулому столітті. Можливо і зараз ми бачимо його відлуння в тому, що бідна людина йде і голосує за того, хто тицьнув їй у руки щось їстівне: гречку, літр олії, кілограм цукру та рису. Не можна забувати про ті страшні часи, які пережив український народ, а тим більше насміхатися над ними. Дуже важливо зрозуміти, чому це сталося, а ще зробити все належне, щоб не повторилася подібна трагедія в майбутньому. До цього часу дивує деяких західних політиків і експертів ця ситуація Голодомору в Україні (та ще тричі протягом 20 ст.)! Їм незрозуміло, як міг вільнолюбний український козацький народ допустити, щоб його морили голодом, позбавляли усіх людських прав, зокрема і права на життя?!

Як відомо, основною причиною Голодомору була спланована Кремлем конфіскація в селян зернових та всіх інших продуктів харчування, включаючи малопридатні та непридатні до споживання сурогати їжі. Свідомі і цілеспрямовані заходи вищого керівництва Радянського Союзу на чолі зі Сталіним розраховані були на придушення українського національно – визвольного руху і фізичного знищення українського селянства. Голод 1932 – 1933 та 1946 -1947 років став для українців тим, чим був Холокост для євреїв і різанина 1915 року для вірменів. Як трагедія, масштаби якої неможливо збагнути, голод травмував націю, залишивши на її тілі глибокі соціальні, психологічні та демографічні шрами, які вона носить до сьогодні. Багатьох із тих, хто пережив ті жахливі часи, вже немає серед живих, але свідчення їхні залишилися як пересторога для майбутніх поколінь, як страшний урок історії.

Спогади очевидців Голодомору села Могилів - 2 Царичанського району

Шишацька Анастасія Іванівна, 1919 року народження

Для організації колгоспів у людей: і заможних, і бідних відбирали збрую, коней, корів і навіть домашню птицю. Багатих селян розкуркулювали, декого висилали з села. Люди неохоче йшли в колгоспи: кожному було жаль своєї худоби, свого реманенту. В колгоспах спочатку люди старалися краще доглянути свою худобу, а не других господарів. У 1932 - 33 роках на колгоспи і людей було накладено контрактацію - це завдання, яке доводилось державою до колгоспів. Величина її по здачі зерна у державу була непосильна для колгоспників. Тому люди старалися приховати, закопати свій запас зерна від органів влади. Для того, щоб відібрати в людей зерно та інші продукти харчування, було послано спеціальні загони. Вони ходили по дворах, відшукували зерно, забирали. В ті роки діти, які повинні були ходити до школи, змушені її були кинути тому, що не їли по декілька днів. Селяни міняли всілякі речі на продукти харчування, намагаючись вижити. Ті роки були жахливими і тих, хто це організував, ніколи не можна ні зрозуміти, ні виправдати.

Десятерик Ганна Опатіївна, 1919 р. н.

Була я підлітком, коли почався голод. По селу ходила бригада, що забирала хліб. Того, хто намагався заховати хоч крихту, суворо карали. Щоб як-небудь прожити, люди рвали та їли бур'ян, в посадках збирали абрикоси, навіть кісточки з них розлупували та їли, від чого багато людей отруїлося. Також на річці рвали рогіз і їли. Бувало, що йде людина дорогою, несподівано впаде і вже не підіймається. В річці і болотах було багато риби. Взимку і весною, хто міг, ходив ловити рибу. Мій батько теж ходив і таким чином врятував сім'ю. Але він розповідав про одного чоловіка, який забрів по коліна в холодну воду і вже не вийшов, там і помер. Бідні люди їли все, що бачили, навіть кору дерев. Коней, які здихали від голоду, вивозили в ями і ховали подалі від людей, щоб ті не могли їх знайти і поїсти. Окрім цього, трупи коней обробляли спеціальними хімікатами, щоб вони ставали не придатні до вживання. Але люди однаково їх знаходили, розкопували, м'ясо вимочували і їли.

Логвин Костянтин Олексійович, 1927 р. н.

Коли почався голод, то в нашому селі вимирали цілими сім'ями, ховати було нікому. Трупи лежали тижнями. Вряди – годи до нашої та навколишніх осель приїздили підводи, збирали і везли трупи на цвинтар, у велику яму. Коли заповнювали її вщерть трупами, закидали землею. Не можу забути такий випадок: мати, батько й троє їхніх дітей на прізвище Клименко геть опухли від голоду, але ще пересувалися. Вночі дружина знайшла сокиру й зарубала в постелі свого чоловіка. Мертвого розшматувала й заховала в погріб. Наступного дня вона зварила два чавуни м'яса та нагодувала дітей, і сама досхочу наїлася. На вулиці діти пробовкнулися: «Мамця зварила батька і ми сьогодні ситі!» Але того м'яса не довелося довго їм їсти. Днів за п'ять діти повмирали, а матір забрали до божевільні й вона там незабаром сконала.

Вимирали майже до ноги всі села. Без блокади, без бомбардувань... Забирали все, людям не лишали ні хліба, ні до хліба. Навіть соломи бракувало. А коли настала весна, люди накинулися на бур'яни. Але ця їжа не давала ніякої ситості. Голодні люди ще дужче пухли. Хто дожив до нового врожаю й міг якось пересуватись, виповзав на поля, зрізали колоски, м'яли їх, варили зерно. Після того дехто одразу й вирушав на той світ.

У колгоспі, тому, хто ще лишився живим і вийшов працювати, давали пайки по 50 грамів. Це такі шматочки, розміром із сірникову коробочку. Жінка, якщо родила немовля і не могла виходити на роботу, вже не отримувала такий пайок. Дехто пік хліб із просяної лушпайки, попередньо відсіявши її, щоб не потрапила крупинка пшона. Для того, щоб «тісто» трималося купки, домішували мерзлу картоплю, знайдену в полі. Люди доходили до психічного розладу – розкопували могили і їли трупи. От що таке голод. В 1932 - 33 роках загинула ціла армія молоді, про старих я вже й не кажу. І що дивно: тоді був звичайний урожайний рік, хліб стояв намолочений, але його весь відібрали, а ми умирали з голоду. З моїх ровесників живими залишилися одиниці.

Мокра Уляна Артемівна, 1925 р. н.

У нас була велика родина - шестеро дітей. Батько, почувши про те, що відбирають хліб, закопав зерно в кількох місцях. Коли прийшли активісти, то шукали кругом: і на горищі, і в погребі, із щупами ходили по двору і городу, та не знайшли закопане. Тому й вижили ми. Навкруги люди ставали від голоду зовсім іншими. Думка була лише одна – чим наповнити шлунок. Виловлювали собак, кішок, горобців і варили з них їжу, додаючи лободу та інші бур'яни. Була така трава перекотиполе, яку перетирали, перемелювали і пекли оладки. Але що то за їжа.... Люди масово помирали і пухли з голоду. Нерідко в родині, якщо хтось помирав з голоду, його не ховали, а різали на кусочки і їли для того щоб вижили останні в сім'ї. Багато ходило по селах жебраків з інших сіл. Бували випадки, що їх заманювали, а потім вбивали. Люди, втрачаючи здоровий глузд, йшли на людоїдство. Змушував голод.

Гапоненко Антоніна Трофиліївна, 1910 р. н.

В сім'ї, де я народилася, було багато дітей, але вижило нас тільки четверо. Більшість дітей померло, такий собі природний відбір відбувся, залишилися жити тільки міцніші. Ростом я і замолоду була невисокого, але фізично міцна і сильна духом. Голодовку пережила тричі і вижила. Врятувала свою сім'ю від голоду та ще й багато односельців. Мені прийшла до голови думка заховати зерно у колодязі. Для цього в нього опустили драбину, я по ній спустилася і викопала за кілька ночей бічну нішу у землі, куди й заховали зерно. Звичайно, мені було важко, не кожному чоловікові така робота посильна, але я справилася. Головне, що не стався обвал і зерно збереглося. А отим задрипаним активістам, що ходили зі щупами і забирали хліб, навіть до голови не могло прийти таке, щоб шукати зерно у бічній ямі в колодязі. Так і вижили. А потім з нового врожаю всі мною врятовані односельчани віддали взяте в борг зерно і дякували мені за врятовані їхні життя, мою винахідливість.

Минають роки, але не можна забувати і прощати тих, хто вчинив цей злочин проти українського народу. Гіркий історичний урок ми тричі отримали у минулому столітті. Скільки людей полягло від Голодомору - достеменно не відомо, ніхто обліку померлим тоді не вів. Коли ж дехто навіть зараз у запалі викрикує: «Сталіна на вас немає!», то хочеться запитати: ви хоч уявляєте масштаби трагедії, невже вам хочеться те жахіття іще раз повторити!?

Вшанувати хвилиною мовчання, запалити свічку 28 листопада, в четверту суботу місяця, та на мить задуматися про своїх рідних, про сотні тисяч або й мільйони українців, які померли в тяжких муках… Не дай, Боже, щоб знову таке повторилося.

Свідчення

ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я

ПЕКЕЛЬНИЙ ВЕЧІР У КРИВОМУ РОЗІ

Микола НЕЧИПОРЕНКО

Кривий Ріг досі не може прийти до тями від жахливої події, яка сталася тут ще два тижні тому. Одного дня, коли над містом уже згущалися вечірні сутінки, його дворами і вулицями Ветеранів праці, Ліни Костенко, Сепа Тильго, Вадима Гурова, Героїв АТО і проспектом Гагаріна – вважайте фактично центральними тут – трохи більше ніж за півгодини встиг здійснити жахливий і кривавий «рейд» невідомий здичавілий розбійник з гострим ножем у руках. На своєму шляху він з усією злістю нападав на випадкових перехожих і, кого зустрічав чи наздоганяв зненацька, з усіх сил бив ножем і у груди, і у спини, і у боки – куди тобто міг та попадав, туди і бив. Ще точніше – різав. І все одно, що збожеволів. Пізніше цей страхітливий тип заявить, що виходив він на своє «полювання» з чіткою метою убити не менше 15 чоловік. І спромігся зарізати двох, 60-річного батька та 30-літнього його сина Косицьких – першому завдав 11 ножових поранень у груди і спину, а другому вкоротив віку двома смертельними ударами. Батько, до речі, мешкає у сусідньому місті Жовті Води і приїхав до сина у гості. Ось так і погостював-провідав. Вісім же чоловік, включаючи 8-річного хлопця та 83-літню бабусю, зазнали від потвори таких різної тяжкості ран, з якими усі до одного потрапили в лікарні. Викликані за дзвінками свідків вуличної різанини, як тут уже охрестили до жаху трагічну і подію, і відразу по тривозі підняті наряди поліції затримали розбійника, коли він намагався зарізати доволі молоду віком жінку з малолітньою дитиною. Лік жертв і потерпілих тільки таким чином вдалося обірвати.

Ким же виявився затриманий? Це місцевий житель Тарас Усенко, якому за одними даними 37 років від народження, а за іншими і тільки 29. Наразі відомості про нього надто скупі. Свого часу вступав вчитися у гірничо-рудному університеті, але зміг витримати оволодівати науками навіть менше семестру – через чотири місяці з якихось причин чи то був відрахований, чи вимушено залишив виш сам. Ще відомо, що якийсь час також працював у букмекерській конторі. А далі, як на думку рідних убивці, які хрестом-Богом попросили не згадувати їхніх імен і прізвищ, головне, що ніби сталося з Усенком: він виїхав на заробітки у Чехію і якийсь час перебував там. Тільки рік тому повернувся. І повернувся ніби – за словами тих же його рідних – «іншою людиною». В тому розумінні, що «став не то глибоко віруючим не відомо в якого бога, не то й не при своєму глузді, почавши нарікати на витівки демонів і всіляких подібних їм дияволів, котрі спокушають народ не мало і не багато неправедно жити». Ні, характером, вдачею, своєю поведінкою Усенко, мовляв, не змінився – щоб помічалися за ним, приміром, агресивність чи непримиренність до тих, хто не поділяв з ним його нових переконань, так ні, не помічалися. Тому того жахіття, яке Тарас вчинив у вечірній напівтемряві Кривого Рогу, близькі і рідні від нього не чекали і чекати не могли. Передбачати подібне, запевняли нам, приводу він не давав – і крапка

Тим часом наряди поліції, які затримували головоріза, перші слова, котрі від нього почули і зафіксували на відео, були такі: «На вулиці я вийшов свідомо вбивати, бо так повелів мені Бог». А далі заявив, що «народився і живе у пеклі, з нього й прийшов, бо і сам тепер Бог, а то й може Іссус Христос» - і так далі, і тому подібну нісенітницю ніс. Щось на зразок і того, що «мічений ледве не очищати наше суспільство від скверни». А це і дало привід заступнику міністра внутрішніх справ Антону Геращенку висловити припущення про ймовірну неадекватність та психічні відхилення Усенка. Тим паче, що Тарас свої вчинки пояснював релігійними мотивами, а в його помешканні виявили на стінах якісь химерні малюнки з містичними символами і неземними істотами і потворами. Втім, Антон Геращенко зауважив, що поліція буде також й з'ясовувати, а чи не «запрограмував» Усенка хтось другий? Чи не навіяли йому силоміць маячню-«ідею» вбивати людей? Що Тараса могли підбурити на різанину під приводом якоїсь благородної мети, це також видається схожим – ось така теж версія.

Що ж, все може бути, і завдання правоохоронців неодмінно розставити тепер усі крапки над «і». Але є ще один момент, не згадати який ми ну ніяк не можемо. Після затримання безпрецедентний убивця на відеокамеру заявив, наче, вирушаючи у свій страхітливий «рейд» - приблизно о 16 годині дня - він, «аби мене зупинили і не дали накоїти людям лиха», завітав у районний відділ поліції та повідомив – чи й попередив - «про мій намір і про наявність у мене ножа». Одначе «там від мене відмахнулися як від навіженого чи чоловіка не при своєму розумі». Все той заступник міністра Антон Геращенко чи не першим ділом спростував ці слова Усенка, пояснивши, що вони не відповідають дійсності. Що злодій тобто сказав неправду. Однак, як на нас, і цей момент також необхідно ретельно розслідувати незалежними від поліції колегами. Він потребує істини – на жаль, ми у таких реаліях зараз живемо, що довіряти довіряй, одначе й перевіряй.

Тим паче, що є відеозапис першого – за гарячими, а точніше кривавими слідами – допиту Тараса Усенка. Де він чітко і ясно, нам здається, і зовсім не в хворобливій лихоманці говорить: «Убивав і різав з тією надією, що перехожі знімуть усе це на свої мобільні телефони, виставлять в Інтернет, і народ зможе на власні очі нарешті побачити й переконатися: живе він нині не інакше, як у страхітливому пеклі». І останнє: Президент Володимир Зеленський на цей раз не забарився відреагувати «на напад чоловіка з ножем на перехожих у його рідному Кривому Розі». І назвав випадок «проявом абсолютного тероризму – за сенсом, за суттю, за наслідками, за жахом, який прийшов у наші домівки». Навіть «якщо за Кримінальним кодексом він буде кваліфікований по-іншому». Що ж, сперечатися з Президентом ми не станемо. Але вважаємо за доцільне поінформувати Володимира Олександровича, що в самому Кривому Розі ні на йоту не сумніваються: різанина сталася в першу чергу внаслідок теперішнього безладу і безголів'я в Україні, бездарності, безпомічності і неспроможності її влади наводити у державі лад. Безмежним, навпаки, її потуранню і невмінню займатися інтересами та потребами народу. Бо якщо дійсно у місті Президента «таке можливе, то що говорити тоді про всю Україну»?

P.S. Зрозуміло, що злочинця затримали і не забарилися з висуненням йому не лише підозри, але і звинувачення. Тільки от рядова мешканка Кривого Рогу Тетяна Карнаух «несподівано» вкинула доволі неприємну ложку дьогтю у цю страшну історію. Вона на повен голос заявила, що, по-перше, опізнала негідника, а по-друге, що його можна і треба було знешкодити ще раніше, і він би не накоїв жахливого лиха. І от що повідала землякам: живе жінка у своєму будинку в приватному секторі. Того дня – а було це ще 27 жовтня – в мої двері, розповідала Тетяна Карнаух, раптом гучно постукали і на ганку я угледіла двох поліцейських. Котрі повідомили, що прибули на виклик громадянки, за котрою наче гнався розлючений чи й психічно неврівноважений хуліган з ножем, але коли назустріч трапилися перехожі, перестрибнув через огорожу і не інакше, як сховався не десь, а у моєму дворі. Зрозуміло, уже це повідомлення не на жарт злякало Тетяну. Адже її чоловік перебував на роботі, а вона залишалася сама вдома з трійкою малолітніх дітей. Перехожі ж, себто свідки події, котрі в один голос підтверджували ймовірну появу у дворі непрошеного гостя, ще й докинули, ніби хуліган однозначно намагався наздогнати оту жіночку, яка від нього дивом утекла, і зарізати її…

Далі Тетяна Карнаух глядачам 1-го Криворізького телеканалу повідала наступне (цитуємо на мові оригіналу): «В районе 18.30 все это происходило, и свидетели утверждали, что неадекватный мужчина с ножом, убегая от них по Свитанку – это 2-й квартал нашего города – около моего двора залез на ель и исчез. А через несколько минут мы все его и обнаружили на крыше гаража действительно в моем дворе. Полицейские начали упрашивать, даже просить, да, именно просить слезть с гаража. Ничего не добившись, начали спрашивать меня, когда вернется мой муж? Намекая, а то и чуть ли не давая понять, что коль бандит с ножом не на улице, а во дворе, выдворять его прочь хозяева двора и должны. Так и не уговорив бандита и не предпринимая попытки его силой задержать, полицейские неожиданно уехали якобы искать женщину, за которой бандит гнался и которой угрожал ножом. Обьяснив это тем, что им от нее необходимо заявление о нападении и погоне, без него якобы задержать хулигана не имели оснований. Я спросила: «А то, что он с ножом – этого разве недостаточно?» Ответа я никакого не услышала. Хорошо, что вызвала мужа с работы, а муж позвонил и нашему знакомому, у которого была возможность раньше мужа прибыть в наш двор. Полиция вернулась в тот момент, когда мой муж, охотник, собирался брать ружье. Ограничилась тем, что не посоветовала этого делать. Отморозок же, пока шла эта дискуссия, успел даже покопаться зачем то в собственном рюкзаке и при этом выронил личные вещи – спрыгнул с гаража и убежал. Полиция не осмотрела ни крыши гаража, ни личные вещи преступника, не осматривала и близлежащие дворы, не сочла нужным также допросить очевидцев, а люди больше часа находились на месте, и сразу же смылась – уехала прочь. Заявив, что заявления от пострадавшей нет, а значит ничего делать и нету смысла. Меня пострадавшей полиция не признала».

Коли ж спершу у соціальних мережах Інтернету, а згодом і у передачах криворізьких міських телеканалів з'явилися кадри затримання Тараса Усенка, який називався правоохоронцям «кровавим Адамом», Тетяна Карнаух одразу і упізнала у ньому незваного гостя на гаражі у її дворі. І знайшла за потрібне розповісти про це тележурналістам. Розповіла ще два тижні тому, та до цих пір ні спростувань не послідувало, ні внутрішніх поліцейських розбірок. Та це й не дивно, мабуть. Справа у тім, ще у жовтні, буквально наступного дня після візиту злочинця у її двір, Тетяна Карнаух завітала у відділення поліції і залишила там свою скаргу. Більше того, збагнувши, що навряд чи дочекається бажаної для неї реакції, викликала слідом інший наряд поліції до себе додому і оформила заяву як потерпіла. До цих пір відповіді ще не отримала.

м. Кривий Ріг.

28 вересня у кримінальних зведеннях з'явилося повідомлення, яке не привернуло суспільну увагу. У Львові оперативники СБУ затримали чоловіка при спробі перепродати 17 джерел іонізуючого випромінювання за 40 тисяч гривень. Звісно, звикнувши чути про шестизначні цифри хабарів чи мільярдні втрати від зловживань, відкатів та інших оборудок, така дрібниця вже не чіпляє. Та не гроші в цій історії ключове, а радіоактивні відходи, які час від часу стають предметом нездорового інтересу. Наявність радіоактивних відходів у вільному обігу змушує фахівців з ядерної безпеки та поводження із радіоактивними відходами тримати під рукою валер'яну. Ніхто ж не знає, скільки сотень чи тисяч різних пристроїв та приладів із вмістом радіоактивних елементів ще десь припадають пилом. Скільки кілограмів радіоактивного мотлоху сотні років досягатиме напіврозпаду, загрожуючи людям, довкіллю. І ніхто не може бути впевненим, що саме цієї хвилини за стіною якийсь «кулібін» не пиляє контейнер із радіоактивними матеріалами. Вивільнена ним бездумно енергія здатна зробити із здорової людини ходячого мерця, а з навколишнього простору – маленьку Прип'ять.

У них криється небезпека.

Радіаційна безпека СПРАВА КОЖНОГО

Привид таки бродить?

Коли пристрої чи прилади із вмістом радіоактивних матеріалів в руках професіоналів – це безпечно. Бо їх ніколи не довірять працівнику без належної підготовки і знань. Пристосувати таке обладнання у повсякденному житті неможливо. Це не двигун із старої пралки з якого вийде електронаждак. Обладнання із радіоактивними матеріалами може бути використане лише як елемент складного технологічного процесу. Але час від часу з'являються «любителі» гострих відчуттів, які намагаються продати свої старі запаси такого добра, наївно прагнучи легко зрубати грошенят. От тільки незаконний обіг радіоактивних відходів та джерел іонізуючого випромінювання – це доволі серйозний злочин. Будь-які спроби їх купити чи продати автоматично опиняються у полі зору спецслужб. Львівська історія тому чергове, красномовне підтвердження. Загалом, за останні 10 років за незаконний обіг радіоактивних матеріалів засуджено до різних термінів 28 осіб.

«Звісно, на тлі кількості грабежів чи ДТП - це цифра мізерна. Та насправді вона кричуща для фахівців. Адже кожен доведений факт злочину означає, що його учасники мали доступ до матеріалів чи відходів, які могли створити локальну радіаційну аварію з непередбачуваними наслідками. Це свідчить, що за межами державного контролю знаходиться багато небезпечних радіаційних відходів та матеріалів. І їх потрібно зібрати. Інакше ми приречені постійно ліквідовувати техногенні радіаційні аварії», - каже керівник проекту з радіаційної обізнаності «КРОК до безпеки» Олена Сальник.

«Роботи у нас вистачає, - додає Сергій Дубчак, начальник управління радіаційної безпеки та охорони навколишнього середовища ДСП «Об'єднання «Радон»,- за останні 11 років фахівцями спецпідприємства ліквідовано 331 локальну радіаційну аварію».

І кожен виклик «радонівців» - це як лотерея. Ніхто не знає, якого джина доведеться приборкувати і які наслідки ліквідовувати.

«Запобігти – значить врятувати»

Розмір має значення. Чим більший і громіздкіший захисний контейнер, тим небезпечніше джерело знаходиться в ньому. Та навіть маленьке за розміром ДІВ здатне наробити величезної шкоди. Історія знає багато прикладів, коли бездумне поводження чи втрата контролю над радіоактивним предметом призводили до трагедій. Не таких, звісно, як Чорнобиль чи Фукусіма, та людям, які втратили рідних, своє здоров'я чи майно - від того не легше. На початку 80-х у Краматорську з'явилася « погана квартира». Там дуже швидко вмирали власники. І коли у другій родині, яка вселилася у квартиру, також почалися раптові смерті – провели розслідування і виявили у стіні колись втрачену в кар'єрі капсулу із цезієм 137.

«Тому ми і розпочали інформаційну кампанію «КРОК до безпеки» в Дніпропетровській області, щоб унеможливити появу історій, схожих на Краматорську,- каже керівник проекту Олена Сальник. Через ЗМІ ми багато комунікуємо із простими людьми, розказуючи та пояснюючи їм правила поведінки при контакті із ДІВ, а також доносимо інформацію про те, що добровільне повідомлення про наявність чи виявлення ДІВ не карається законом. Та щоб реагування на радіаційні виклики було ефективним, потрібна не лише добра воля людей повідомити про знахідку, а ще й досконала система дій з боку місцевих органів влади та рятувальних служб».

В Україні цей порядок регламентовано постановою Кабміну №813. Але вона потребує змін, оскільки в документі згадуються державні органи влади, яких вже немає, а їхні повноваження розподілені між іншими відомствами. Таким чином, місцеві органи влади позбавлені єдиного регулюючого документу. У Державній інспекції ядерного регулювання, яка відповідає за контроль обігу та утилізації радіоактивних відходів та джерел іонізуючого випромінювання про проблему знають. В рамках проекту « КРОК до безпеки» проводився детальний аналіз нормативних актів і надано детальний звіт в якому визначено всі прогалини. Тепер їх потрібно подавати на повторний розгляд та затвердження Урядом. Оскільки йдеться про радіаційну безпеку, то це питання назріло до вирішення. А поки місцеві органи влади діють за власними процедурами, які розроблені на рівні обласних управлінь із цивільного захисту.

«Нам дуже важлива співпраця фахівців на місцях та проекту «КРОК до безпеки», - каже Маргарита Раєць з Центру організаційно-технічного та інформаційного забезпечення Зони відчуження, - особливо в цих умовах. Адже просвітництво – великий ресурс для підвищення безпеки густозаселеної території. Проект дає знання, які залишаться з людьми на довгі роки. А знання – це правильні дії, які своєю чергою конвертуються у гроші. Бо у випадку локальної радіаційної аварії її наслідки доведеться долати коштом місцевого бюджету. Та якщо населення знає, як поводитись у випадку виявлення ДІВ, то й ліквідовувати нічого не треба.»

Радіаційний мотлох без нагляду – це як бомба уповільненої дії. Колись та все одно рвоне. Навіть якщо закрити очі на проблему чи вважати її малозначущою, вона однаково дістане і мовчазних, і байдужих, і активних. Бо джерела іонізуючого випромінювання безпечні лише у спеціальних умовах зберігання. Професор Дніпропетровського державного аграрно-економічного університету, завідуюча кафедри екології Валентина Чорна не один десяток років досліджує міграцію радіонуклідів через воду і ґрунт та харчові ланцюжки до людини. І в неї немає сумнівів, що навіть найменше джерело іонізуючого випромінювання здатне десятиліттями отруювати життя людям на відстані.

«Жодна людина не може бути впевненою у власній безпеці, поки по всій країні, час від часу, виявляють покинуті джерела іонізуючого випромінювання, - каже Олена Сальник, керівник проекту «КРОК до безпеки». Ми маємо бути свідомі, що самі по собі вони нікуди не зникнуть. Про наявність чи знахідку ДІВ потрібно повідомити або поліції, або рятувальникам, або місцевому органу влади. Адже наслідки від спроб бездумного використання ДІВ сумні. Як у випадку з тим чоловіком, якого затримали у Львові за незаконну торгівлю джерелами. Він міг би їх здати і насолоджуватись життям. Натомість зіпсував його собі на роки».

При виявленні ДІВ телефонуйте ДСНС 101, Поліції 102, для консультацій на гарячу лінію проекту «КРОК до безпеки» 0800 21 41 61.

! У житті немає нічого, чого варто було б боятися, є лише те, що потрібно зрозуміти

М. Склодовська-Кюрі

Варто знати

Пенсійний стаж

Як його підтвердити

У цій статті ми розглянемо ситуацію про те, як підтвердити трудовий стаж без трудової книжки або з наявністю неточностей в ній.

Порядок підтвердження трудового стажу

Ключовим нормативно-правовим актом, який регулює дане питання, є Порядок підтвердження наявного трудового стажу для призначення пенсій за відсутності трудової книжки або відповідних записів у ній, затверджений Постановою Кабінету Міністрів України від 12 серпня 1993 року № 637 (далі по тексту - Порядок).

Основним документом, що підтверджує стаж роботи, є трудова книжка.

Однак, згідно з пунктом 1 Порядку, у разі якщо відсутня трудова книжка, або відповідні записи в ній, стаж встановлюється на підставі інших документів, виданих за місцем роботи, служби, навчання, а також архівними установами.

Прикладами таких документів є:

дані, наявні в реєстрі застрахованих осіб Державного реєстру загальнообов'язкового державного соціального страхування;

довідки, відомості на видачу заробітної плати і виписки з наказів;

посвідчення, характеристики, письмові трудові договори і угоди з відмітками про їх виконання;

або інші документи, які містять відомості про періоди роботи.

Якщо вищезазначені документи відсутні, можуть прийматися профспілкові членські квитки (п. 3 Порядку).

Підтвердження трудового стажу

Цей перелік не є вичерпним. Залежно від виду Вашої роботи або діяльності список документів, які підтверджують Ваш трудовий стаж, може бути більшим.

Наприклад, якщо Ви приватний підприємець і займалися підприємницькою діяльністю заснованою виключно на Вашій праці, то трудовий стаж зараховується при наявності довідки Пенсійного фонду України про сплату страхових внесків (в період до 1 травня 1993 року). А за періоди здійснення підприємницької діяльності із застосуванням спрощеної системи оподаткування з 1 січня 1998 по 31 грудня 2003 зараховуються на підставі довідки про реєстрацію особи як суб'єкта підприємницької діяльності, а з 1 січня 2004 по 31 грудня 2017 за умови сплати страхових внесків незалежно від суми сплачених коштів (п. 5 Порядку).

Для військовослужбовців такими документами є:

військові квитки;

довідки від військових комісаріатів, військових частин, установ Міністерства оборони, МНС, МВС та інших воєнізованих організацій;

довідки архівних і військово-лікувальних установ.

Підтвердженням трудового стажу за час навчання в ВНЗ, професійних навчально-виховних закладах і т.д. можуть бути дипломи, посвідчення, свідоцтва, а також довідки та інші документами, видані на підставі архівних даних і такі, що містять відомості про періоди навчання.

Також, відомості і дані про документи про освіту, які виготовлені з 2000 року можна перевірити в Реєстрі документів про освіту.

Час догляду за особою з інвалідністю I групи, дитиною з інвалідністю у віці до 16 років, а також пенсіонером, який за висновком медичного закладу потребує постійного стороннього догляду, встановлюється на підставі наступних документів:

акта обстеження фактичних обставин здійснення догляду;

документів, що засвідчують перебування на інвалідності і вік.

Вищезгаданий акт складається органами Пенсійного фонду України на підставі відомостей житлово-експлуатаційних або інших організацій за місцем проживання (реєстрації), сільських, селищних рад, опитування осіб, за якими здійснюється догляд, та їх сусідів, а також інших даних.

А документами, які підтверджують перебування на інвалідності, можуть бути:

виписка з акта огляду медико-соціальної експертної комісії;

медичні висновки;

пенсійне посвідчення;

посвідчення одержувача допомоги або довідка органів праці та соціального захисту населення або Пенсійного фонду;

інші документи.

Час утримання під вартою, відбування покарання в місцях позбавлення волі, перебування на засланні і на примусовому лікуванні теж враховується в трудовий стаж, але при наявності документів про реабілітацію (довідки суду, органів прокуратури чи досудового розслідування про закриття кримінального провадження або довідки суду про прийняття виправдувального вироку).

Підтвердження трудового стажу показаннями свідків

Бувають і такі випадки, коли взагалі немає в наявності будь-яких документів, або їх неможливо отримати в зв'язку з бойовими діями, аваріями, катастрофами і т.д.. Що ж робити? У такій ситуації, згідно п. 17 Порядку, факт наявності відповідного стажу може бути підтверджений показаннями не менше двох свідків.

Такі свідки повинні знати заявника по спільній з ним роботі на одному підприємстві, організації або системі.

Підтвердження через суд

Підтвердження стажу роботи через суду разі якщо Пенсійний фонд України відмовив Вам у призначенні пенсії з причини, яка вказана в першому абзаці цієї статті, обов'язково необхідно звертатися до суду і просити:

Підтвердити наявність загального стажу роботи.

Зобов'язати Пенсійний фонд України призначити пенсію за віком відповідно до статті 26 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування».

Позовна заява подається до відповідних районних судів, і вона обов'язково повинна відповідати вимогам статті 160 Кодексу адміністративного судочинства України.

Як основу для правової позиції і аргументації можна використовувати цю статтю і постанову Верховного суду від 30 вересня 2019 року по справі № 638/18467/15-а, в якій було розглянуто аналогічну справу.

Також, в вищезгаданій постанові, суд визначив щодо наявності неточностей в записах трудової книжки, що «формальні неточності в документах, за загальним правилом, не можуть бути підставою для органів пенсійного фонду для обмеження особи в реалізації конституційного права на соціальний захист».

Варто додати, що незабаром трудова книжка стане архаїзмом, оскільки вся інформація про трудовий стаж людини і розміри його відрахувань до Пенсійного фонду України буде міститься в державних реєстрах. І інформація з таких реєстрів буде головним доказом трудового стажу.

Юридичний ресурс «Протокол».

Свідоцтво про право на спадщину

Особи, які прийняли спадщину, мають право отримати і підтверджуючий документ про перехід прав і зобов'язань - свідоцтво про право на спадщину (частина 1 статті 1296 Цивільного кодексу (ЦК). Крім цього, частиною 3 цієї ж статті передбачено, що відсутність свідоцтва не позбавляє права на спадок. Виходячи з цих положень, виникає думка, навіщо тоді його отримувати і витрачати свій час на оформлення такого документа? На це питання дивіться відповіді далі в консультації.

Protocol зазначає, що є випадки, коли оформлення свідоцтва про право на спадщину є обов'язком спадкоємців. Так, згідно з частиною 1 статті 1297 ЦК, якщо до складу спадщини входить майно або майнові права з обтяженнями (тобто те, право розпоряджатися або користуватися яким обмежено або заборонено на підставі норм закону або положень договору, наприклад - будинок, взятий в іпотеку, або застава на автомобіль. Подивитися чи є на нерухоме майно обтяження можна шляхом отримання витягу з Держреєстру нерухомості, інше майно з приводу яких здійснюється державна реєстрація), то спадкоємець (спадкоємці) зобов'язані отримати свідоцтво.

Протокол радить отримувати свідоцтво про спадщину навіть у тих випадках, коли це не обов'язково, оскільки, це буде документом, який підтверджує права на те чи інше майно, доводить те, що саме ця або інша особа є справжнім спадкоємцем.

Необхідно відзначити, що свідоцтво про право на спадщину видається кожному спадкоємцеві, якщо їх декілька, із зазначенням частки у спадщині кожного із них.

Де і коли можна отримати свідоцтво про право на спадщину

На питання, які терміни видачі свідоцтва про право на спадщину в Україні, дає відповідь стаття 1298 ЦК. Так, такий документ видається по закінченню 6 місяців з дня смерті спадкодавця (тобто, приблизно 180 календарних днів, відлік яких починається з наступного після смерті дня або після вступу в силу рішення суду про оголошення померлим). Важливо вказати, що якщо складено заповіт на майбутню дитину (зачату, але ще не народжену) або якщо за законом є такий «майбутній» спадкоємець, то свідоцтво про спадщину і розділ спадщини можна здійснювати тільки після народження такої дитини.

До моменту отримання спадщини, тобто до закінчення терміну 6 міс, в разі обставин, що мають вагоме значення (наприклад: потрібні гроші на термінову операцію або лікування) нотаріус може видати дозвіл спадкоємцю на отримання частки вкладення в банку (фінансовій установі).

Свідоцтво, згідно статті 66 Закону України «Про нотаріат», видається нотаріусом або в сільських населених пунктах - посадовою особою органу місцевого управління, що виконує нотаріальні дії (як правило, голова сільської чи селищної ради) за місцем, де відкрито спадщину.

Протокол звертає увагу, що термін, протягом якого можна звернутися до нотаріуса щоб отримати свідоцтво, не обмежений.

Оформлення свідоцтва про спадщину

Нотаріус, коли видає свідоцтво про право на спадщину за законом, зобов'язаний перевірити факти: смерть спадкодавця, родинні відносини між спадкодавцем і спадкоємцями, факт спільного проживання (якщо здійснювалося автоматичне прийняття спадщини), перевірити чи є підстави для пошуку інших спадкоємців за законом, перевірити факт наявності права власності на те чи інше майно (в тому числі перевірити майно через спеціальні реєстри нерухомості і тд), а також перевірити чи не перебуває майно або права на нього у навантаженнях.

Protocol звертає увагу, що якщо нотаріус виявить наявність заборони розпоряджатися або користуватися майном, він зобов'язаний письмово повідомити про видачу свідоцтва кредитора (кредиторів). Якщо на майно, що успадковується, накладено арешт судовими чи слідчими органами, видача свідоцтва затримується до зняття такого арешту.

Коли нотаріус видає свідоцтво про право на спадщину за заповітом, він зобов'язаний перевірити наявність заповіту, його реєстрацію в Спадковому реєстрі, відповідність вимогам законодавства; склад майна; чи є особи, яким належатиме обов'язкова частка; перевірити факт наявності права власності. Вся ця перевірка фактів здійснюється на підставі поданих спадкоємцями документів.

У зв'язку з цим, спадкоємці, що звертаються за видачею свідоцтва, повинні подати такі документи:

ті, що підтверджують родинні стосунки (якщо успадковують за законом або в заповіті вказано спадкоємцями «за статусом спорідненості». Такими документами можуть бути свідоцтво про народження, про шлюб та інші);

свідоцтво про смерть спадкодавця;

підтверджують право власності на майно спадкодавця (акти, виписки / витяг з Держ. реєстру, договору дарування, купівлі-продажу, міни, рішення суду про визнання права на земельну частку (пай) або сертифікат про це);

підтверджують особу-заявника;

ті, що підтверджують факт спільного проживання (наприклад, довідка про те, що місце проживання збігається з місцем проживанням спадкодавця або відмітка в паспорті) - якщо здійснювалося автоматичне прийняття спадщини);

заяву про видачу свідоцтва;

квитанцію про сплату Держмита;

та інші документи, залежно від конкретного індивідуального випадку.

Якщо ж якихось документів не вистачає, нотаріус припиняє процедуру видачі до моменту отримання необхідної інформації.

За видачу свідоцтва необхідно платити 34 гривні Держмита (Стаття 3 Декрету КМУ від 21.01.1993).

Відомості про видачу такого свідоцтва вносяться нотаріусом до Спадкового реєстру.

Шановні читачі! Редакція не надає юридичні консультації по телефону. Надсилайте свої запитання поштою або на електронну адресу газети.

Мова і безпека держави – єдине ціле

Остап ВЕРНИГОРА

Прихід 2020-го для значної частини українців розпочався шоком вітальної промови президента України Володимира Зеленського. Тоді лідер не здійснених надій нації наголосив, перейшовши ні сіло, ні впало на російську, що йому однаковісінько, як зватимуться вулиці українських міст - головне, аби на них був лад. Тобто найвища посадова особа держави показала незнання давньої істини, що від того, яких героїв шануватимемо, якою мовою говоритимемо, залежить єдність народу і національна безпека держави. Власне, і кордони держави визначаються переважно спільною мовою, якою говорить місцеве населення. Певно ж, коли це не федерація чи конфедерація.

Практично усі 29 років незалежності України наша українська мова перебуває під загрозою. Варто згадати лише наступ на неї часів збіглого до Ростова «гаранта» та Мовний Майдан. Незважаючи на державний статус, українська мова ще й досі не посіла належного їй панівного становища в політичній, управлінській, економічній, інформаційній та інших сферах. І досі в сфері обслуговування не скрізь можна чути прописану законодавством для персоналу стартову українську. Неоковирне президентське «какая разніца?» вже не раз відгукнулося подібними «перлами» і діями.

«Дніпровська політехніка» звільнила професора-українофоба

У жовтні гучний мовний скандал стався у місті Дніпро. В Національному технічному університеті «Дніпровська політехніка» професор кафедри філософії… відмовився читати лекцію українською мовою! На початку лекції студентка Софія Лісковська звернулася до нього з вимогою спілкуватися державною мовою. Той заявив:

- Я читаю російською. Якщо вам не подобається – пишіть на мене скаргу… Дві мови – одна нація, одна мова – руїни, а не Україна.

Логічною реакцією дівчини на таку зневагу до державної мови і самої держави став негайний вихід з аудиторії. З'ясувалося, що це не перша надзвичайна ситуація, але ніхто зі студентів не заявляв про це. Студентка написала скаргу на ім'я ректора. Наступного дня комісія вивчила ситуацію, професора звинуватили у незаконній відмові викладати державною мовою. 6 листопада його звільнили з університету, де він працював упродовж 26 років. Абсолютно закономірний фінал, шкода лише, що такий тривалий термін, до того ж в часи збройного спротиву України агресії Кремля, ця людина сіяла в юних душах зерна неповаги до держави і її єдиної мови. Сіяла, не цураючись при цьому отримувати від України гарантовану платню.

На надзвичайну подію в Дніпрі зреагувало міністерство освіти, пообіцявши надіслати до вишу спеціальну комісію для перевірки мовної ситуації. А перед скандалом у Дніпрі в Одесі звільнили з гімназії викладачку, яка постійно цькувала українськомовну учениці. Обидва факти порушення закону про мову набули широкого суспільного резонансу. Адже статус єдиної державної українська мова набула ще 27 жовтня 1989 року, внаслідок внесення змін до Конституції УРСР! Ще до розпаду радянської імперії тодішня прокомуністична Верховна Рада наважилася на таке воістину історичне рішення завдяки потужному тискові Народного Руху України і мас народу. Для прикладу, у Кам'янському восени 1989-го монтажники-верхолази разом із кранівником вночі перегнали за кількасот метрів самохідний гусеничний кран до височезної труби Цемзаводу. По башті і стрілі крану долізли до її верхівки, що непросто зробити навіть вдень, й закріпили жовто-блакитний стяг, а кран повернули на місце. Наступного дня робітники Кам'янського вже мали свій рідний прапор.

Агресор іде туди, де лунає російська

Цього літа українську мову довелося боронити не лише в Центрі, а і у Львові. Один із жителів окупованої Макіївки подав позов до професора Національного університету «Львівська політехніка» Ірини Фаріон за те, що вона буцімто своїми висловлюваннями порушує його права як громадянина України, який є частиною її російськомовного населення. Засідання проводилися кілька разів, але ні позивач, ні його адвокат до суду не з'явилися. Тому після кількох судових засідань у вересні був ухвалений вердикт: у задоволенні позову жителю Макіївки відмовити. Ірина Фаріон заявила, що як відповідач планувала висловити в суді таку позицію:

- Теперішню московсько-українську війну з наслідками новітньої окупації маємо там, де не було української мови та історії України. Чи було їх найменше, зокрема, в третині окупованого Донбасу і Криму. «Російськомовне населення» є основним інструментом в руках Путіна для розв'язання війни з Україною. Мотивація Путіна воювати за цю категорію громадян підтверджена його словами: «наголошу, що ми були змушені захищати російськомовне населення на Донбасі, змушені були відреагувати на прагнення людей, що живуть в Криму, повернутися до складу РФ». Тобто словосполука «російськомовне населення» – це частина воєнної доктрини Путіна. Нагадаю, що 7 липня 2020 року член Конституційного Суду Ігор Сліденко під час розгляду закону «Про забезпечення функціонування української мови як державної» за поданням 51 парламентаря риторично запитав у суб'єкта подання, регіонала О. Долженкова: «А чи відомо вам, що термін «російськомовні громадяни» є частиною воєнної доктрини Путіна?» Отже той, хто захищає «рускоязичное насєлєніе» чи виступає від його імені, – захищає присутність Путіна в Україні. Саме проти цієї російськомовної присутності і спрямовані мої вислови, наведені як заперечення в судовому позові. Лояльні громадяни України не створюють умов для нападу Росії, а демонструють свою мовну окремішність.

Очевидно, що для захисту від агресивних претензій РФ українському народу слід усіляко шанувати і поширювати рідну мову. Про це постійно говорить відомий блогер Данило Гайдамаха: «Не знаю, як можна шанобливо ставитися до ворога. Якщо в Україну заходить російський солдат, український солдат відповідає кулею. А якщо на територію України зайшла російська мова - не зараз, а триста років тому - то що? Просто вона тут занадто довго, і ми перестали сприймати її як щось чуже. Але потрібно знати історію того, як це сталося. Я сам з російськомовної родини, а зараз повністю перейшов на українську. Це мова народу, до якого ти належиш. Якщо у тебе українське прізвище, ти живеш на цій землі і дихаєш цим повітрям, пишаєшся своєю країною, знайди в собі сили заговорити рідною мовою, а не чужою! Тоді в тебе відкриється та сила, яка до цього була закоркована всередині. Цю магію зрозуміє лише людина, яка здійснила такий перехід у вже свідомому віці. Цього навіть не відчують ті, хто з самого дитинства розмовляє українською.

Частина «слуг народу»… проти державної мови

Певна річ, усі заклики і зусилля громадянського суспільства щодо поширення української мови можуть бути значно посилені урядом і народними обранцями в парламенті. Та діюча більшість у ньому, як кажуть, інколи іде вперед із головою, поверненою назад. Бо періодично «нащупує грунт» для недолугих заяв, на котру зокрема спромігся і «слуга» Олександр Ткаченко: «Мені видається, що ухвалення мовного закону в останні дні каденції минулої Ради заклало багато ризиків. Для суспільства загалом і для нових депутатів. Щодо цього мовного закону є питання».

Доволі регулярно намагається змінити мовний закон і наш дніпровський «слуга» Максим Бужанський. Він автор скандального законопроєкту № 2362 «Про внесення змін до деяких законодавчих актів щодо навчання державною мовою в установах освіти», який полягає у скасуванні частини закону про мову, що вимагає переходу учнів 5-11 класів російськомовних шкіл на українську мову навчання з 1 вересня 2020-го. Та спікер парламенту не наважився розглядати його перед Днем Незалежності, і закон України «Про забезпечення функціонування української мови як державної» № 5670-д не був змінений. Всі діти з 1 вересня навчаються українською мовою. Проте реваншистські м частини «слуг» більш ніж очевидні

.

Українців об'єднує мова

Коли не працюють політики, як у наведених прикладах, їхню роботу на волонтерських засадах виконує громадськість. Саме вона в День рідної мови 21 лютого, на Форумі громадянської спільноти «Мова об'єднує», розробила чіткий та фаховий «План дій з виконання закону України «Про забезпечення функціонування української мови як державної» на 2020 - 2021 роки». За інформацією Андрія Юсова, співкоординатора «Руху Опору Капітуляції», цей фаховий документ налічує кілька грунтовних розділів: протидія спробам реваншу русифікаторів, захист закону про мову в Конституційному суді, перевірка рівня володіння державною мовою чиновниками при вступі на посаду тощо. Є вимога організувати «гарячу лінію» при Уповноваженому із захисту державної мови для повідомлень про порушення мовного закону. А секретаріату Уповноваженого спільно з громадськими активістами розробити Порадник: як діяти у разі, коли ваші законні права на українську порушуються? Є і вимога поширити Порадник в електронній та паперовій формах, відновити діяльність Експертної групи з мовної політики при Кабінеті міністрів, визначити відповідального віце-прем'єра.

В липні на посаді Уповноваженого із захисту державної мови уряд затвердив Тараса Кременя. А перед цим… скасував обов'язкове оцінювання школярів з української літератури. Тож Тарас Кремінь заявив:

- Скасування обов'язкового ЗНО з української літератури - це одна з найбільших загроз, яка може бути по відношенню і до освітньої реформи, і державної гуманітарної політики загалом. Засвоїти українську мову без високого рівня вивчення української літератури – неможливо. Треба, щоб Кабмін допоміг до 2021 року затвердити програму розвитку, опанування української мови. Це той документ, який дасть інструментарій, в який спосіб можна буде проводити і роботу з популяризації, і з пояснення основних норм закону про мову.

Чи встигне наш уряд до Новоріччя затвердити Державну програму з розвитку української мови? Подібні програми вже діяли в Україні, зокрема ще у 2004 – 2010 роках. Але всі вони, за висновками експертів, не були виконані і наполовину. А доки нова програма готується, сумна звістка зі столиці: колишнього голову КМДА Володимира Бондаренка побили в приватній клініці - за вимогу спілкуватися державною мовою. Варто згадати і волонтера ГО «Бахмут український» Артема Мирошниченка, який з початком російської агресії перейшов на українську. Рік тому за українське слово його вбили підлітки в українському Бахмуті. Тож Державну програму розвитку української мови варто ухвалити якомога швидше. Роботи в Кабміну, в Уповноваженого із захисту української мови, як і у всіх українців, дуже багато.

Обласна щотижнева газета
«ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я»
Свідоцтво про реєстрацію ДП 2161-899Р від 23.02.2017 р.
ЗАСНОВНИК ТА ВИДАВЕЦЬ
ТОВ «Редакція газети «Фермер Придніпров'я»
Голова редакційної ради
Анатолій ГАЙВОРОНСЬКИЙ
Головний редактор Лариса ШАРА

49000, м. Дніпро, вул. Воскресенська, 41, оф.109
786-02-21, 098-183-00-18, 050-968-64-84
e-mail:farmer.gazeta@gmail.com
www.farmer.dp.ua
www.facebook.com/farmer.dp.ua
Друк ТОВ «Видавничий дім «Кераміст»
69057, м. Запоріжжя, вул. Сєдова, 16
Обсяг 2 друк. арк. Друк офсетний.
Зам. № 2083927 Тираж 10385.

Редакція не завжди поділяє точку зору авторів публікацій.
Гонорар сплачується тільки за замовлені матеріали.
Під цим знаком матеріал опубліковано на комерційній основі.
Відповідальність за зміст реклами несуть рекламодавці.
Посилання при передруку на «Фермер Придніпров'я» обов'язкове.
Газета за посиланням використовує повідомлення інформаційних порталів.
Оформлення передплати та доставку газети здійснює Дніпропетровська філія ПАТ «Укрпошта».
Передплатний індекс 60092

Електронна версія газети: www.farmer.dp.ua www.facebook.com/farmer.dp.ua

Животворний сад фермера Ляховича

Буяє, щедро плодоносить у селі Володимирівка Межівського району

Микола ШАРИЙ

Зустріч з власником відомого на Дніпропетровщині фермерського господарства «Живоносне джерело» Петром Ляховичем мимоволі повернула мене у далеке-близьке минуле.Відразу пригадалася підготовка розлогого нарису про один із найбільший на ті часи в Україні сад.Тоді,наприкінці епохи розвинутого соціалізму і розпаду Великого Союзу

У селі Башмачка, на березі Дніпра, на землях тодішнього колгоспу імені Петровського завершилася закладка величезного саду на площі вісімсот (!) гектарів. За словами знаного на Придніпров'ї агронома-садівника Володимира Гончаренка цей проєкт потребував значних фінансових вкладень і просто титанічних трудових зусиль. На всю Україну проєкт програмів як «солонянський агросад».

Та настали лихі девяності. Старів прославлений агроном-садівник.Мов шагренева шкіра під лезом бензопили скорочувався і сад, аж поки від колишньої його слави не залишилося і сліду.

За роки вже незалежної України були втрачені значні надбання радянської колгоспно-радгоспної системи, зокрема в тваринницькій галузі, було завдано практично нищівного удару садівництву.

Процес певного відновлення садів, садівничої галузі почався вже у двохтисячні роки, передусім на Заході України. Автор цих ряків тоді на власні очі переконався в цьому, подорожуючи у журналіських відрядженнях територіями Вінницької, Хмельницької, Чернівецької та Тернопільської областей. То там, то тут бачив молоді сади, певно ж, закладені місцевими фермерами, багато садів. Можливо, тих приватників надихнув польський досвід. Як відомо, у сусідній Польщі активно взялися за розвиток садівництва й особливо ягідництва на приватній основі, за якийсь час завоювали ринок багатої Німеччини.

А ось поштовх до садівництва фермеру Петру Ляховичу дали його земляки з Поділля, адже він родом з півдня Вінницької області. У козацько-січеславський край потрапив, відгукнувшись на заклик за комсомольською путівкою освоювати шахти Західного Добасу. Саме тут йому випало пустити коріння й у фігуральному, і буквальному сенсі, коли 2006 року заснував фермерське господарство «Живоносне джерело», назване на честь однойменної ікони Божої матері. Під її захистом, зізнається він, перебував весь час і, сподівається, перебуває нині, як і справа всього його життя, як і його життєдайний, плодоносний сад.

-Так склалося, - розповідає Петро Васильович,- що перед тим, як заснувати фермерське господарство, кілька разів їздив на свою малу батьківщину за яблуками. Там їх і більший вибір був, і смачніші вони були, а головне – дешевші. Одного разу керівник тамтешнього агрогосподарства, жінка й каже: а чом би вам не посадити власний сад. Ми допоможемо.

І земляки справді допомогли – саджанцями, надали чималу їх кількість під майбутній розрахунок. Спершу Ляхович посадив гектар кісточкових – сливу,абрикос, черешню.Потім – яблуні. Перебуваючи на Вінничині, Ляхович звернув увагу, що коли на одному з обійсть господар під час будівництва хати викорчував плодове дерево, побачив потужний, розгалужений корінь. Ця яблуня з глибини візьме собі вологу, подумалося. Як виявилося, то була підщепа 106 ММ. Вікіпедія повідомляє, що підщепу 106 ММ отримали селекціонери Англії. Яблуні на цій підщепі добре закріплюються в грунті, не дають порослі,у висоту сягають 3,8-4,2 м. При цьому коріння показує значну морозостійкість і після приморожения до -12 ° С успішно відростає.

Яблуні вступають у плодоношення на 4-5 рік і показують високу врожайність.Так воно й сталося. Ляхович не мав коштів на зрошення, та ще була одна серйозна перешкода – у Володимирівці солона вода.Проте не без допомоги земляків, в умовах декларованої лиш на папері державної підтримки галузі Ляхович плекав і наполегливо розвивав свій сад. Через якийсь час він вирiс до п'ятнадцяти гектарів. Заклав плодовий розсадник, де нині вирощує для себе і частково для продажу саджанці зерняткових, кісточкових плодових дерев та ягідних культур. У процесі вирощування використовують органіку. На постійній основі тут працює садівнича бригада, вважай, цілорічно. А в сезон, під час збирання врожаю, сад дає роботу чималій кількості жителів Володимирівки і навколишніх сіл.

Нині сад займає вже сорок гектарів. Хотілося б Ляховичу створити власну базу зберігання фруктів з холодильним обладнанням, хотілося б мати в районі переробку. Це неабиякі капіталовкладення, тому постійно у пошуках інвестора. Дефіцит нині в Україні на професійних агрономів-садівників, тому сам Петро Васильович у процесі навчання цій справі, збагачення досвідом.

Сад – це живий організм. Хтось із знаменитостей сказав, що садівництво вимагає рясного поливу - здебільшого потом. Створене у Володимирівці – мов налите на сонці яблуко, плід зусиль, значних зусиль власника фермерського господарства «Живоносне джерело» Петра Ляховича.

Династія

Розквітає «Червона калина»

Моряки кажуть: як корабель назвеш, так він і вирушить у подорож. Безумовно, Василь Олексійович Веремєєв обізнаний з подібними тонкощами, нюансами судноплавства. Ось чому, коли реєстрував своє фермерське господарство, був переконаний, що воно має носити бодай частку назви рідної Калинівки. Так і з'явилася у державному реєстрі «Червона калина».

ПОЧИНАВ господарювати, як-то кажуть, з потугами, бо на кредит або чиюсь поміч розрахунку не було. В одному місці трактора старенького купив, в іншому – плуг, борони, культиватор. Потихеньку відреставрував, поновив реманент. А нинішнього року взагалі подія неординарна сталася: у господарстві з'явився імпортний зернозбиральний комбайн «Case». Техніка, звичайно, не нова. Але спокусила реклама: комбайн навіть вбити неможливо, простий в обслуговуванні і ремонті, як велосипед…

Керівник фермерського господарства довго вагався, перш ніж прийняти рішення. Зважував, як-то кажуть, усі «за» і «проти». Фінансів не вистачає, вони йдуть на придбання паливно-мастильних матеріалів, посівного матеріалу, мінеральних добрив, запчастин. Але ж так важливо мати незалежність і самостійність під час збиральних робіт в степу. Бо раніше комбайн для збирання сільгоспкультур доводилося наймати у інших. Тепер цю проблему вирішено.

Фермерство стало для Веремєєвих справді сімейною справою. Спочатку до нього підтягнулася дружина Наталія Петрівна. Здала на водійські права, згодом отримала і посвідчення тракториста-машиніста. Могла успішно підмінити чоловіка на культивації або під час закриття вологи в степу. А потім стала виконувати і більш відповідальну роботу.

Син Михайло також розділяє турботи батьків. Його уподобання – архітектура в будівельній академії. Але залюбки сідає за кермо автомобіля чи трактора. І ось тепер це буде ще й зернозбиральний комбайн. Окрім будівельної спеціальності студент набуває й інші знання. Заочно вступив на навчання до аграрного університету. Після закінчення стане справжнім технологом поля. Окрім фермерської землі «Червона калина» обробляє ще й земельні паї односельчан. Своєчасно розраховується за оренду з ними. Веремєєв має високий авторитет серед людей. До його слів, думок завжди прислуховуються. Бо живе не в окремо визначеному просторі, а поруч з іншими.

Коли на Сході країни загриміла канонада бойових дій, в Калинівці утворилася волонтерська група з підтримки знекровленої української армії.

Серед активістів – Кривко Андрій, Агліулін Руслан, Шмалько Володимир, Бажан Юрій. Сину останнього рідні подарували на день народження гроші у конверті. А той взяв та й пожертвував для армії 200 гривень. Ось така патріотична молодь живе на селі! Усього волонтери зібрали більше 6 тонн продуктів харчування, які відправили на передову АТО бійцям 25-ї та 93-ї бригад. Була і фінансова підтримка.

А потім до села прийшла невтішна звістка: біля Донецького аеропорту тяжко поранено земляка Антона Конфєткіна. Той виконував бойове завдання у складі 25-ї повітряно-десантної бригади. Тривалий час медики боролися не лише за здоров'я, а й життя молодого хлопця. І перемогли! Не стояв осторонь цієї важливої справи і Василь Олексійович Веремєєв разом із земляками. Він радо зустрів повернення десантника.

Сьогодні керівник фермерського господарства «Червона калина» В.В.Веремєєв дуже хоче, аби влада нарешті визначила для себе загальнодержавну ідею. Це допомогло б здолати немало труднощів на шляху її розвитку.

Микола СТЕПАНОВИЧ, газета «Вперед».

Пишіть:
49000, м. Дніпро,
вул. Воскресенська, 41, оф.109

Дзвоніть:
(056) 786-02-21,
098-183-00-18,
050-850-72-74

Передплатити «Фермер Придніпров'я» можна у будь-якому поштовому відділенні області до 25 числа щомісяця. Передплатний індекс 60092.